

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2020 roku wydanym w sprawie z powództwa N. Ł. przeciwko A. K. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w punkcie 1. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 zł z odsetkami ustawowymi od 26 października 2017 roku do dnia zapłaty; w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w punkcie 3. zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu; w punkcie 4. nakazał zwrócić na rzecz N. Ł. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 100 zł tytułem nadpłaconej opłaty od pozwu; sygn. akt XII GC 2060/17.

(wyrok k. 182, sprostowanie wyroku k. 197, uzasadnienie k. 183-186)

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana A. K. zaskarżając go w części, to jest w zakresie punktu 1. – w części zasądzonej od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.179,87 zł, zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) art. 353 § 1 k.c. przez błędne przyjęcie, że na skutek zapłaty przez pozwaną kwoty 1.179,87 zł doszło do powstania zobowiązania pomiędzy pozwaną a powódką i wierzytelności pieniężnej w takiej kwocie;

b) art. 498 k.c. i art. 499 k.c. poprzez przyjęcie, że strona pozwana nie zgłosiła zarzutu potrącenia kwoty 1.179 zł, w sytuacji gdy przepisy te nie mogły znaleźć zastosowania, gdyż strony nie stały się nigdy jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, a jak wskazywała sama strona powodowa w pozwie z dnia 30 listopada 2017 roku zapłata przez pozwaną kwoty 1.179,87 zł została potraktowana jako częściowe naprawienie szkody;

c) art. 471 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. poprzez nieuwzględnienie częściowego naprawienia szkody przez zapłatę 1.179,87 zł, w sytuacji gdy sama powódka potraktowała tę wpłatę pozwanej w taki sposób, uznając ją za częściowe naprawienie szkody;

2. naruszenie przepisów postępowania:

a) art. 229 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie faktu przyznania przez powódkę już w pozwie, że pozwana częściowo naprawiła szkodę poprzez zapłatę kwoty 1.179,87 zł;

b) art. 321 § 1 k.p.c. poprzez zasądzenie kwoty nieobjętej żądaniem w związku z częściowym naprawieniem szkody przez powódkę przez zapłatę kwoty 1.179,87 złotych z wyraźnym wskazaniem przez powódkę, że szkoda w takiej kwocie została naprawiona;

c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne ustalenie, że nie doszło do częściowego naprawienia szkody przez pozwaną i w związku z tym zasądzenie ponad poniesioną przez pozwaną szkodę i to w sytuacji wyraźnego oświadczenia powódki, że wpłata 1.179,87 złotych jest przez nią traktowana jako częściowe naprawienie szkody;

d) art. 316 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie okoliczności, że na dzień wyrokowania szkoda powódki została częściowo naprawiona w związku z zapłatą kwoty 1.179,87 złotych.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwana wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa co do kwoty 1.179,87 złotych;

2. rozstrzygnięcie o kosztach procesu (w tym o kosztach zastępstwa procesowego za obie instancje), w tym o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

(apelacja k. 201-204)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd II instancji przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy ustalając uzupełniająco, iż pozwana w dniu 19 czerwca 2017 roku dokonała wpłaty na rachunek bankowy powódki kwoty 1.179,87 zł, którą to kwotę powódka zaliczyła na poczet odszkodowania i potraktowała jako częściowe naprawienie szkody (okoliczność przyznana w pozwie k. 29).

Apelacja pozwanej jest zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia i oddaleniem powództwa w zaskarżonej części.

Trafny jest zarzut skarżącej, iż Sąd Rejonowy naruszył art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 229 k.p.c. (zarzut 2.a, 2.c. apelacji) poprzez nieuwzględnienie faktu przyznania przez powódkę w pozwie, że pozwana częściowo naprawiła szkodę poprzez zapłatę kwoty 1.179,87 zł.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znacznie, zaś stosownie do art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Przyznanie kierowane jest do sądu i spełnia funkcję dowodu (środka dowodowego). O ile też odpowiada wymogom wskazanego przepisu (to jest nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy), to stanowi okoliczność zwalniającą od postępowania dowodowego w określonym zakresie.

Na tle powyższych uwag wskazać należy, że fakt zapłaty przez pozwaną kwoty 1.179,87 zł został przez powódkę przyznany już w pozwie i odpowiada kryterium z art. 229 k.p.c., gdyż nie nasuwa ono wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Z powyższych względów zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Rejonowy w chwili wyrokowania faktu, iż pozwana wypłaciła na rzecz powódki wskazaną kwotę tytułem części odszkodowania (zarzut 2.d. apelacji), zasługiwał na uwzględnienie.

Nie ma natomiast uzasadnienia zarzut naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. (pkt 2.b. apelacji), bowiem żądanie sformułowane w pozwie (k. 29) wyraźnie wskazuje, że dochodzona w toku postępowania sądowego kwota odszkodowania 3.891,33 zł wynikała z różnicy pomiędzy określoną przez powódkę na 5.071,20 zł szkodą a wpłaconą kwotą 1.179,87 zł. W tych warunkach Sąd I instancji zasądzając kwotę 1.800 zł jako uzasadnioną kwotę odszkodowania w miejsce dochodzonego przez powódkę w kwocie 3.891,33 złotych, nie orzekł ponad żądanie.

Jako trafne należy ocenić zarzuty naruszenia wskazanych w punkcie 1.c. apelacji przepisów prawa materialnego w postaci art. 361 § 2 k.c., skoro zasądzona przez Sąd Rejonowy kwota 1.800 zł nie uwzględniała faktu uregulowania przez pozwaną na etapie przedsądowym części odszkodowania, a zatem niewątpliwie przewyższała o tę wpłaconą kwotę należne powódce odszkodowanie.

W tym stanie rzeczy uznać należy, że Sąd I instancji dokonał też błędnej oceny prawnej powyższych faktów (pkt 1.a., 1.b. apelacji) uznając, że zaistniały w sprawie warunki do potrącenia przez powódkę wpłaconej przez pozwaną kwoty. Jak bowiem ustalono, pozwana dokonując jej zapłaty przed procesem spełniła część swojego zobowiązania względem powódki i naprawiła w tej części szkodę jej wyrządzoną, wobec czego w tym zakresie roszczenie powódki jako zaspokojone wygasło i strony nie mogły być względem siebie jednocześnie wzajemnymi dłużnikami ani wierzycielami, czego wymaga w przypadku zastosowania instytucji potrącenia art. 498 § 1 k.c.

Zasadnie przy tym wskazuje apelująca, że przez fakt wpłaty kwoty 1.179,87 zł zaliczonej przez powódkę na poczet odszkodowania dochodzonego w procesie, nie powstał między stronami żaden stosunek zobowiązaniowy uzasadniający potrącenie.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1. w ten sposób, że obniżył zasądzone świadczenie z kwoty 1.800 zł do kwoty 620,13 zł i oddalił powództwo o wypłaconą już kwotę 1.179,87 zł wraz z dochodzonymi od tej kwoty odsetkami.

W konsekwencji zmiany rozstrzygnięcia głównego zmianie uległo rozliczenie kosztów procesu przed Sądem I instancji zawarte w punkcie 3. zaskarżonego wyroku. W związku z tym, że powódka wygrała w części to postępowanie, Sąd Okręgowy koszty tego postępowania stosunkowo rozdzielił pomiędzy stronami na zasadzie art. 100 k.p.c.

Powódka dochodziła należności głównej w wysokości 3.971,20 zł, ostatecznie zaś zasądzona na jej rzecz została kwota 615,30, co stanowi 15,60%.

Łączne koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 1.934 zł, z czego: powódka poniosła 1.017 zł (opłata sądowa od pozwu – 200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 900 zł), a pozwana - 917 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 900 zł).

Pozwana przegrała sprawę w części odpowiadającej 15,60%, więc winna ponieść koszty w wysokości 301,70 zł (15,60% z kwoty 1934 zł), w związku z czym należało zasądzić od powódki na rzecz pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 615,30 zł, jako różnicę pomiędzy poniesionymi przez nią a należnymi kosztami (917 zł – 301,70 zł).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wynikającą z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., jako że pozwana wygrała postępowanie apelacyjne w całości.

Sąd Okręgowy mając na względzie poniesione przez pozwaną koszty, zasądził je od powódki w łącznej wysokości 550 zł. Na kwotę tę złożyły się: opłata sądowa od apelacji – 100 zł i koszty zastępstwa procesowego – 450 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Jolanta Jachowicz

ZARZĄDZENIE

odpis uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powódki poprzez umieszczenie w PI.

8.07.2021r.